

Pluta Meduzei cu poet

M-am împrietenit de curând cu cineva care-și zice poet
Mai auzisem cuvântul acesta cândva
Fără să-i dau prea multă atenție
N-am înțeles niciodată exact
Ce face un poet – îmi era și greu să-l întreb așa direct
Ia spune amice tu cu ce te ocupi de fapt
Mai exact ce știi să faci...

Simțisem că ceva este în neregulă cu el
Deși în majoritatea timpului părea aproape normal
Adică știa să bea un vin bun
Să râdă să bârfească chiar să și plângă
(Mai mult în el însuși – ce-i drept)

Într-o seară la un pahar tot bârfind și râzând
De toată lumea asta din jurul nostru
Am prins curajul de care nu avusesem parte până atunci
Și l-am întrebat cu ce se ocupă – mai exact ce știe să facă

Mi-a răspuns zâmbind amar: eu sunt un fel de clepsidră
Prin care se scurg viețile celor ca tine
Dar vezi tu – a continuat – eu nu mai pot avea
propria-mi viață

Cristian Liviu Burada

Fiindcă mă ocup zi și noapte fără odihnă cu cititul în semne
În semnele pe care le lasă să curgă firele de nisip
Ivite între respirațiile voastre

Prietene – îi zic – nu m-ai lămurit deloc
Sincer să fiu cred că ești cam dus cu pluta

Exact asta voiam să spun – a continuat cel care-și zicea poet –
Sunt într-adevăr precum pe o plută – Pluta Meduzei
dacă vrei –

Unde ne înghesuim cu toții – unii aproape morți
de foame și de sete

Alții schilodiți și bolnavi de toate bolile lumii striviți
între zile și nopți

Abandonați în mijlocul furtunilor – dar uite
îți fac o mărturisire

Eu sunt singurul care mai are speranța
Că vom putea ajunge la un liman

Măcar câțiva dintre noi...

Vară suprarealistă

Vară incandescentă cu heruvimi bronați
Și cu arhangheli negri dogoritori hipnotici
Cu-apusuri precum sorții încremeniți în zaț
Și răsărituri mate pitite-n nori narcotici

Abia mai poți ivi dorința de-a fi
Și ea dogoritoare prelinsă abisal
Se scurge totul parcă-ntr-un ceas de-al lui Dalí
Ce sprijină pe-o cârjă ca pe-un pedestal

Cerșind ziua de mâine ca pe o vindecare
Chiar dacă te aștepți ca ultima să fie
Acum orice silabă te chinuie te doare
Și ai vrea pulverizat tot duhul din stihie

Dar n-ai ști cum și-ai trece iar hotarul
Însă toți heruvimii-ți vor cere înapoi darul...

Semințele cometelor

Să continuăm știam că nu se poate
Așa simplu cu un abur de poem
Ivit din ploi sau galaxii trădate
Tocmai acum când mai făcuți suntem

Deși ar fi răspunsuri – nimeni nu întreabă
Nici de vreun soroc ce nu mai vine
Nici de minuni reinventate-n grabă
Și vânturate-n trupuri drept destine

Deja ni s-au ascuns oasele-n pietre
Albite de saliva unor milenii fade
Privirile ni-s duse-n imense diametre
Urmând să se topească în cascade

Iar tu îmi ceri să-ngrop în stinse vetre
Semințele cometelor nomade...

Festitul

De câteva toamne zilele mele trecute sunt duse în goană
Pe copitele aurite ale jertfelnicilor cai
Departate într-un hău sub o bulboană
Bine ascunsă nu prea departe de rai

Știm – îmi șoptesc câțiva arhangheli fără noroc
Încă prinși în strânsori de icoane – știm că te doare
Dar trebuie să înțelegi că la un anume soroc
Suntem obligați să facem un fel de salubrizare
Și te vom scăpa foarte ușor
De ceea ce nu-ți mai este folositor

Cu zilele care ți-au mai rămas din întâmplare
Poți să plătești un festin unde să te bucuri zgomotos
Fără să mai fi apăsător de cele care
Nu ți-au fost născând de vreun folos

Resturile visurilor tale arzătoare iată
Deja rușinat le porți ca pe o cocoașă
Curând vei dori să te eliberezi de îndată
Și de această iluzie lașă

Din zilele și visurile toate câte vor fi fost
Purtate pe copite de caii jertfelnici

Cristian Liviu Burada

Ploi inverse vor rându-i un compost
Pentru mulți alții – cu tine identici...

Ascunși dincolo de bine chiar dincolo de rău
După norii striviți sub copite de cai
Departe într-o vale peste o apă peste un hău
Sau într-o grădină nu prea departe de rai

Viperă îndrăgostită vara

Viperă îndrăgostită – vara aceasta
Se târăște pe caldarâm

Până spre dimineață îmi fusese inel de logodnă
Înfășurată languros pe deget
Acum mă urmează supusă prin cetate
Dar la apus ca un ștreang jucăuș mă va sugruma
Apoi mă va preface într-o biată furnică
Și tot ea mă va înghiți cu iubire

Iar când în toamnă probabil mă va elibera
Cu siguranță nu voi mai fi nimic din ce-am fost

Poate mă vor recunoaște câțiva prieteni
În ruginiul unde apun
Toate marile iubiri
De-o vară...

Totem

Praful de pe cuvintele încă nerostite
Lăsate-n dodii de bicisnici gnomi
Cu zvâcnete uitate printre site
Din litere-ncrustate pe atomi

Până mai ieri ninsese pe o liră
Cu corzi ascunse-n tresăriri cumiști
Făcând să pară că respiră
Poemele care nimbează sfinți

Printre torenți galactici de tăcere
Fără memorie în șoaptă decăzut
Nu sunt ursite ca să-i poată cere
Păcatului să nu-i mai fie scut

E praf stelar – nu vine – nu se duce
Totem aproape ferecat în cruce...

Pământ tăcere rugă sau cuvânt

Printr-un vacarm de galaxii uitate
Cu sori trădați târându-se pe coate
Spre Dumnezeu pe drumul cel mai lung
Am să mă-ndrept cu gândul să ajung
Himerei să-i mai dau înc-un grăunte
Un cerc de ghimpî să îmi aștern pe frunte

Și c-un toiag fosforescent de-a dreapta
Doar-doar de voi urca în fine treapta
Și poate chiar voi trece peste ape
Care băltesc și nu mai pot să sape
Meandre-adânci prin înserări mioape

Și-odată ajuns hăt... dincolo de crug
Să pot ivi din nimb de demiurg
Spirale-n orizonturi ca un rug
Și zări diamantine care curg...

Să știu dacă din toate tot mai sunt
Pământ tăcere rugă sau cuvânt...

Lumina – pârâiașul acela minuscul

Lumina cea mai curată era păstrată
În podul casei părintești
Dar și cel mai de nepătruns întuneric
Tot acolo era

Mereu se întâmpla așa – întunericul apăsa
Apăsa lumina din ce în ce mai mult
Aproape că o strivea
Până ce ajungea să fie abia cât un pârâiaș firav
Care la celălalt capăt al vederii mele
Tot întuneric devenea

Erau zile când scormoneam prin felia de lumină
Să văd dacă dau de întuneric
Dar nimic semnificativ nu se întâmpla
Câteva palpări ca de fitil de lampă pe gaz
Dar întunericul nu apărea nicicum
Oricât de atent aș fi căutat

Alteori încercam în zadar să scot
Din carnea groasă a întunericului
Măcar o pepită de lumină

De fiecare dată mâinile îmi rămâneau
Pentru un timp pline de sânge

N-are nicio noimă să preamărești lumina
Sau întunericul – e cam același lucru
Și oricum asta nu ar duce la o mai bună înțelegere

Mai grea este lumina sau întunericul
Este cu mult mai greu

Lumina – pârâiașul acela minuscul
Din care se spală pe față Dumnezeu

Întunericul este peștera de unde izvorăște lumina
Acolo poate că ne sunt iertările și vina

Cel mai bine este să stai ascuns de tot vuietul lumii
În tine însuși – îmi spun adeseori –
Așa cum în copilărie te ascundeai
În podul ocrotitor al casei părintești
Și să-l rogi pe Dumnezeu să te ajute să poți privi
Pătrunzător drept în ochi lumina și întunericul

Rugile vor avea parte de o mai bună ascultare
Cu cât lumina și întunericul vor fi mai orbitoare